

Edebiyat Defteri

GültekinAvcı -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
19 Mayıs 2025 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Melankolik Vals (Yağmurun Kızına Veda)

Seni ilk kez o sahilde tanıdım, gölgelerde
Arz ve semanın buluştuğu o yerde
Utangaç ve yabanisin hala bunca geçen sürede
Aşkımızın yuvasını yaptık o uzak beldede

Mutlu bir saat diyorum ölüme o solgun yüzünle
Ölüme yaklaşır gibisin seni saran o parlak hâlelerle
Ben seni hecelerken her nefesimde o bahtsız cümlelerle
Sen ölümü bekliyordun neşeyle o deniz beldesinde

Sonunda sır oldun yine son bir öpücükle
Yine meçhul tepelere, aşk şarkılarına kaçtın
Yine açık havadasın hiç barınmaksızın
Hiç unutmadım ki sen yağmurun kızısın
Beni gözyaşlarıyla sürgüne çağırdın

Nihayet buldum seni o sevdamız beldesinde
Ölmüş bir ışık damlasına bakıyordun hüzünle
Gözlerin son bir kez baktı, takılı kaldı bende
Ağlayarak gömdüm seni o sahil beldesinde

Melekler bile ağladı insanlar hıçkırıldı bize
Elimde yavrum, kalbimde hasret kaldı geriye
Hep geliriz küçüğümle zambaklar dolu makberine
O ağlar, ben ağlar, inler dururuz gidişine

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623715/melankolik-vals-yagmurun-kizina-veda.html>

Aşık Viyolanın İntiharı

Bir hülyalı nehrin kenarında
Yorgun ve solgun bir evcik vardı
Yaşlı bir viyolonist ve yanında
Bir şuh keman ve bir de viyola vardı

Ev kırık dökük ama dipdiri bir aşk vardı
Evdeki viyola, yeni ve cazibeli kemana aşıkta
İkisi hep yanyana dururlar, aşkı yaşarlardı
Ama yaşlı müzisyen hep kemana alır çıkardı

Viyola beklerdi zarif ve edâlı kemanın yolunu
Gece gelirdi keman öperdi viyolanın kolunu

Bir gün dalgın geldi keman, konuşmadan uyudu
Bir viyolonsele kapılmış, unutmuş viyolanın ruhunu

Viyola âh u enînle söyler; ben aşk viyolasıyım yalan yok
Ancak ben sever ben inlerim kemanıma en çok
Keman kadar ünüm olmasa da aşkımın emsali yok
Yalnız bendedir sevda, çellolarda böylesi yok
Dinle beni göremezsin viyollerde benim gibisini
Bir gün çok ararsın ama bulamazsın izimi

Keman tutulmuş çelloya yüz çevirir viyoladan
Çello bacaklardan öte yol bilmez ki
Bense aşkın bağrındayım, der viyola durmadan
Kemansa çellonun aşkıyla sermest inlemekte tutkudan

Bir gün yaşlı müzisyen viyolayla çıkar evden
Caddede açılıverir viyolanın kutusu birden
Üstünden nice arabalar geçer viyola ses vermez
Gövde ezik, teller kopuk, viyola d'amour geri gelmez

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623718/asik-viyolanin-intihari.html>

Nora'ya, Son Mevsimin Eşiğinde

Hazan süzüldü yine dağların sessiz çehresine,
Küf kokulu bir ölüm akıyor uzaklarda ve ötelerde.
Ey Nora, adını unutamıyorum nehirlerde
Her akışın içindesin, her kıvrımın derininde.
Ruhumun ebedi melodisi, ömrümün her hecesinde
Rüzgârlar hep seni fısıldar ağaçların bedeninde.
Her gece yıldızlar senin hayaline bürünür
Nice kışlar yaşadım hep senden önce düşlerimde

Seni deniz kıyısında görmüştüm bir zamanlar
Gözlerinde ufuk gibi çakıp sönen sonsuzluklar
O an, içimde ölümsüzlüğün kapısı aralandı
Ve ben her solukta biraz daha eksildim, gönlümde sayfalar kapandı.
Çoktan unuttum bile söylediklerini ve kelimelerini
Ama sesin nice ömürlerce ve her daim kulaklarımda
Zira aşk mânâ değil, yalnız bir yankıdır yaşamlarda.
Sisli gözlerin, nehirlerin Rîşi sabrıyla sonsuz akışlarında
İşte bendim yavaşça boğulmayı seçen o ırmaklarda

Seni beklemek, zamanın bile unuttuğu bir dua,
Çoktan unutulmuş bir şairin ağzındaki son mısra
Ey suskunluk, ey dağların asil yalnızlığı, ey gümüş göllerin gizli sırrı
Siz bile onun yokluğunu anlatamadınız bana.
Yeşil bir deniz vardı gözlerinde, aniden daldım sularına,
Yazık ki artık kendi içine kapanmış bir boşluktur o derya
Beni taşıyan nehirler bile yorgun artık, her yanım malihulyâ
Senden uzağa aktıkça daha çok yanıyorlar, görünüyor Süreyyâ

O kıyıları hep aynı Nora, ama ben değiştim
Yüzümde zamanın izleri var, içimde hüznün sesi,
Daha düdü, bir zamanlar seninle dokunduğum taşlarla seviştim,
Şimdi bana yabancı, soğuk, suskun birer mezar oldular,
Ey sevgili, Hep sevgili, Can sevgili, seni unutmak ne demektir hiç bilmedim,
Senelerce sadece yokluğunla konuşmayı öğrendim
Gün gelir ölüm bende en gerçek bir hayattır
Zira orada hep seni bulurum, bir an, bir lahza bile olsa şâyândır

Ölüm sonsuz denizidir, aşk denen nehirlerin
O denizden hep sana doğru yüzerim, aklımdan çıkmadı hiç gidişlerin
Her şey geçer Nora, hayatlar, dağlar, rüzgârlar, zaman,
Ama sen hep içimde, ilk günkü gibi kalansın, inan.
İnsandır bu ya, sevdiğini kaybedince ölüdür zaten
İşte ben de artık hayatta değilim gerçekten
Olur da bir gün adımı unutursan eğer,
Bil ki ben sonsuzlukta seni bekliyorum, hiç tükenmeden, hiç gücenmeden.

Ey Nora, sonbahar yine sarıyor etrafımı ve puslu dağları
Ve ben yine sensizliğin ıssız ufuklarında ağlıyorum sabahları.
Bir gün, belki bir nehrin kenarında otururken,
Rüzgârlar sana adımı fısıldar yavaşça derinden.
O an, solgun ve yorgun bir yaprak düşer önüne sessizce,
İşte benim o sarı yaprak, kuru ve ölü olsa da senin.
Zira aşk ölmez, sadece başka bir forma bürünür budur
Ve benim artık senin sonsuzluğunda yaşayan sessizliğin

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623719/nora-ya-son-mevsimin-esiginde.html>

Bitmeyen Bir Günün Hüznü

Usulca yürüyordum, kimseye ait olmayan bir sokakta,
Nobran zaman omzuma dokundu, fark etmedim.
Bir pencere kapandı içimde, söndü ışıklar o revakta
Ve dışarı da içerisi kadar karanlıktı artık göremedim

Dün gece yorgun bir rüyadaydım hatırlayamıyorum,
Sanki yaşanmıştı, uyandığımda yorgunum
Bir hayali sevdim belki de, bir hülyanın meftûnuyum
Belki sevme fikrine kandım, belki düşlere, bilmiyorum.

Hayat bu, düz bir çizgide yürüyen kırık adımlar,
Her adımda biraz daha kendimden uzaklaşıyorum.
Ne yaşadığımı biliyorum, ne aradığımı,
Her bulduğum şeyin içi boş, buhranların vurgunuyum

Mezar taşları kadar sessizim, kaldırım taşları kadar çaresiz.
İçtiğim sigaralarda unutuldu, ne dumanı anlam taşıyor,
Ne de külü geride bir iz bırakıyor.
Rüzgâr da hatırlamaz ki geçtiği yolları, yalnızca esip durur bilinçsiz

Saatler ilerlemiyor, zaman akıyor, sadece değişiyor.
Aynaya bakıyorum kimse yok,
Varlığım, yokluğumun daha parlak bir yüzüdür, elemeler çok
Düşüncelerim konuşmuyor, sükûtun sesi yayılıyor

Bir dostum vardı çocukken — galiba bendim.
Şimdi ise her dem kendime yabancı bir misafirim.
Kalbim bir otel odası gibi bomboş kimsesiz
Ve ruhum, bavulsuz yolcularla dolu, hepsi ötesiz.

İşte bugün de yaşadım mı bilmem, geçti gitti.
Nedir bu, başarı mı, alışkanlık mı, zarar mı ziyan mı?
Hiç bilemedim ki hepsi yaşanmadan geçti gitti
Ama gün bitiyor yine de, akşam çöküyor ıssız ve sensiz tepelere
Ve ben, bitmeyen bir günün içindeyim hâlâ, hüzünler birikti

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623720/bitmeyen-bir-gunun-huznu.html>

Hicran Uvertürü

Bebek yüzlüm, yeşil gözlüm, mahpeykerim
Hicranla doldu yıllar hep seni arar gözlerim
Her gece seni sayıklar, düşlerde seni beklerim
Ölüm mü vuslat mı meçhuldeyim sevgili

Hapis bu, bir karelik gökyüzü, göklerde prangalı
Ölgün ve sayılı adımlar, her köşe buhranlı
Her dem yürek sancısı, tebessümler sayılı
Ölüm mü vuslat mı meçhuldeyim sevgili

Bir sonbahar günüydü ayrı düştük
Hazan mevsimiydi yapraklarımızı döktük
Gözlerimiz dopdolu, uzun bir hicrana yürüdük
Ölüm mü vuslat mı meçhuldeyim sevgili

Artık ömrüm fasl-ı şitâdır, çok üşüyorum
Artık bahar gelmez bana iyi biliyorum
Styx bataklığı ve Kharon'dan çok korkuyorum
Ölüm mü vuslat mı meçhuldeyim sevgili

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623722/hicran-uverturu.html>

Si Minör Hazan Senfonisi

Bir Eylül daha geçti sensiz sevgisiz
Kurumuş yapraklar sensiz savruldu yellerde
Sensizliğe ağladım günlerce sessiz sessiz
Kolkola yürüdüğümüz o yağmur bahçelerinde

Hazan sarsa da alemi bize hep nevbahardı
Yeşil gözlerinde tek mevsim ilkbahardı
Aşık kuşlar gibiydik sevenler de şaşardı
Esti bir ayrılık rüzgarı, kalplerimiz sarardı

Sen çimenler ve yosunlar perisi, sevdiğim
Ben düşünüyorum zamandan aşkımıza yetişemedim
Kısmet olmadı yazık ki özlenen visal
Bir kırık hikayedir bu gözyaşıyla inlediğim

Sarardı ömrüm soldu umudum bu fasl-ı hazan
Güz kuşları kanat çırpıyor kıyılardan
O solgun hayal ülkesinde beklerim seni
Bir hıçkırıktır biriciğim benden sana kalan

Yıllar geçer, yağmurlar karlar yağar üstüme
Beklerim seni hasret kokulu bir makberde
Ey sevgili, topla üstümdeki sarı yaprakları
Göreyim ıslak gözlerini, suskun yattığım yerde

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623723/si-minor-hazan-senfonisi.html>

Tanruların Sustuđu Sonbahar

I.

Hey sen, ne arıyorsun bu ıssız geitte
Hermes bile susar bu yitik vakitte,
Persephone döner toprađın öz hasretine.
Mükedder ve sessizdir artık Orpheus'un liri
Hazan, yapraklarıyla ömrü gömer derine.
Her soluk, zamanın külden göğsüdür řu an
Ve insan, elemler mermerinde ince bir izdir inan

II.

Hatırladın mı o dar ve sarp köprüyü, düşüyor insanlar
Karanlık sisler içinde bir Dionysos sarhoşluğu var,
Boşalmış kadehlerde eskimiş sonsuzluk yankısı.
Kama'nın gözyaşlarıyla örülmüştür hep fani aşklar,
Bulutlar arasında Etrüsk tanrularının yarı açık gözleri.
Ölüler ülkesi Ay'da duyulmuyor Diana'nın sözleri
Yaralı ruhum puslu bir mabette tütsüdür, o havadadır izleri

III.

Dekadan zaman, Satürn'ün dişleriyle çığnenmiş,
Eskimiş ve yorgun yıllar, birer tanrı ölüsü gibi düşer.
İnsan, Prometheus'tan kalan yorgun küldür elenmiş,
Bir kıvılcım olur sonsuzluk yolunda parlar ve söner.
Yalan ve fersude hayat bu, Tantalos'un beyhude gayreti,
Bütün dönüşler bir hiçlik, her umut eksik, işte insanın acizyeti

IV.

İtiras ve sevdıyla yanar Delphoi'nin eski taşları,
Anlık bir rüya gibi yiter gider tanrılar gülüşü.
Fani sevgiler, Nemesis'in amansız hasmıdır mağluptur zamana,
Sonunda yetişir ölüm, Thanatos'un usul adımlarında üşür.
Ama ben, kırık bir sunağın başındayım ağlıyorum
Dualarımı yalnızlığa sarıp göklere bırakıyorum.

V.

Poseidon bile gezmez oldu gayrı denizlerde,
Zira tufan çoktan bitmiştir bu yaşlı gözlerde.
Her gece Hades'in bahçesinden geçerim,
Gölge gölge söner içimdeki ihtişam sezerim.
Bir yanılsamadır bu hayat, sonsuzluk ise kesif bir sis,
Artık işlevi kalmadı kenardadır İblis

VI.

İşte ben, kendi çarmıhımı omzumda taşıyorum
Ve sonsuzluk, ufukta titreyen bir seraptır diyorum.
Zamanla hep silinir yazgılar ve bedenler,
Geriye kalan yalnızca bir anın ağıdır, görünür hep gidenler
Sonbahar gelir, tüm tanrılar susar, maveradan yağar emirler
Köhne dünya, ölü bir şairin mezarı kadar soğuktur bilirlir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623724/tanrilarin-sustugu-sonbahar.html>

Gölgeler ve Krizantemler

Yürüyorum hayat denen mecrada düşe kalka
Kanlı izler bırakıyorum arkamda neden ola?
Gölgem kanıyor, kanlı adımlarla yollarda
Gölgem kanarken bedenim sapasağlam hayatta

Yaprak yaprak dökülen binlerce gölge bırakıyorum
Köyümdeki derelerin o mavi taşlarına, tozlu yollarına
Ve gün görmeyen bir vadinin nemli oyuklarına
Krizantemlere kızgın bir güneş vuruyor yakarcasına
Vuruyor gölgelerle dolu bulvarlara
Ve kimsesiz ve çaresiz kırlara
Ve ak saçlı bilge dağlara
Ve insansılara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623725/golgeler-ve-krizantemler.html>

Yedinci Nocturne

Bir gözüm ölümden bir gözüm sefil yaşamda
Artık uçup giden yılları saymıyorum kıyılarda
Gölgemi geride bıraktım, bir yol buldum rüyamda
Sel gibi çağlıyor damla damla eriyor hayat
İki ruh taşıyorum hep bir bilinen ruhumda
Biri rüzgarların ve bulutların rejyonu yüksek bir yaylada
Öteki ise ışıklar içindeki karlarda bir şahikada
Aşağıların sisiyle üşüyüp buz gibi olduğunda
Güneşe giden yolu biliyorsun demek yukarılarda
Her şey ve her giz uyumaktadır karların altında

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623727/yedinci-nocturne.html>

La Majör Korkular Fügü

İçi çok hülyalı masallarla dolu sihirli bir kutu
İlık bir rüzgarla dalından serpiyen su zerrelere
Hafif ve tatlı sesler içimi doldurmuştu

Çirkin satirleri andırır, iskelete dönmüş ağaçlar
Aniden kaçıp nehrin kenarına
Fundalıkların müsekin gölgesine sığınmak var
Kendi kendine masallar söyler onlar

Ölüm fikriyle zehirlendi bütün çocukluğum
Nice azaplarla kıvrandı toyluğum
Anladım ki ölüm hayattadır, hayatsa ölümdedir
Artık bu ezeli hakikate vurgunum

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623728/la-major-korkular-fugu.html>

Geceden Fecre Nağmeler (Barcarole No.1)

Her şey müzik ve nağmedir âlemin
Müziyen yaradılışı insanlar için
Sorumsuz ve güneşli yaz günleri
Rüzgarların ıslık çaldığı geceleri
Kuşların efsunlu türküleri
Yıldızların esrarlı titreşimleri
Ağaçların hüznü hışırtıları, haylaz böcek vızıltıları
Hazların koynunda uyuyan şehrin akıp giden ışıkları
Gecenin sükûnetinde nabız atışları

Bazen içinde ışıkların titreştiği sonsuz gökler
Rüzgarların dalgalandırdığı ekinler
Dalgaların çağılısında ateşli ritimler
Bir parmaklığa tutunarak yükselen bir asma gibi
Altın bir müzik sereyân eder
Çekingen notalar, gümüş klavyelerden serpiyen sesler
Hüzünle inleyen kemanlar ve arşeler
Panflütlerden seyelan eden nazlı ıslıklar
Söğüt dallarından gelir ipekli hışırtılar
Günden geceye, geceden fecre kadar

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623729/geceden-fecre-nagmeler-barcarole-no-1.html>

Yüzünde Kuş Sesleri Prelüdü

Dudaklarında belli belirsiz bir acı
Solgun çehrende kuş sesleri var
Her daim benimdin hayatımın sertâcı
Şimdi ellerinde kan izleri var

Güzelliğine değince tahammülfersâ bir hüzün
Gözlerinle nice kanlar döker gibisin
Bu gece bir başka süzülüyor edalı yüzün
"Ne kadar da yakışıklıydı" der gibisin

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623731/yuzunde-kus-sesleri-preludu.html>

Saramayan Kolların Hüzünü Prelüdü

Kara bir ışıktta umutsuzluğa dalmış saçların
Ama o karlardan bile küçük ellerin nerde?
Artık saramadıklarına göre kolların
Acep ne yapıyorlar her gece bu şehirde?

Ben minik bir hüzün ve kaygı incisiyim
Gönlünde coşan hisleri gizlice dinleyeceğim
Geceleri göğüslerin derin vadisinde
O loş boşluğa arzuyla süzüleceğim

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623733/saramayan-kollarin-huznu-preludu.html>

Reddedilmiş Martıların Sihri

Ölü bir sabah var sırtımda
Önümde durgun ve sakin bir deniz
Hangi ölü dalgalar
Hangi boş kabuklar
Hangi reddedilmiş martılar
Nasıl esir aldı seni yalnızlıklar?
Toplanmış saçlarında köpükler
Kulaklarında masal kuşlarından inciler
Üç yanında tek bir gölge yok, işte küskün sazlıklar
Ve yalnız boynu bükük şu masum kavaklar

Deniz dipte solmakta olan sırlı bir ayna
Batık gemiler fiyordunda ağlıyorum hala sana

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623734/reddedilmis-martilarin-sihri.html>

Kızıl Öpücüğün Şafağı (Nocturne No.2)

Bir başka dünyanın yüreğine doğru süzıldüler
Sesleri boğan bir durgunluktur çevrelerinde
Ayı sarmalayan sisli bir hâleye yürüdüler

Yıllar seni hırpaladı ama güzelliğine dokunamadı
Ve ben karşıdayım, o yıllar nerde saklandı?
Kızıl öpücüğün şafağında mı, başka yüzlerde mi yitti?
Bakışlarındaki hüzün ölü kuşta mı gizlendi?

El değmemiş yoncada belirsizleşti ayakların
Her yerde her zaman kendi dışında mısın?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623735/kizil-opucugun-safagi-nocturne-no-2.html>

Kafkaesk Aynanın Kırılışı (Barcarole No.1)

Eskiden gökyüzünü çok seven bir kadındı
Sevgilisi semayı beklemek için uzanırdı
Ama gökkubbe yok ve deniz bunu bilmiyor
Bu yüzden kafkaesk aynasını kırıp biçiyor
Sevgiliye erişmek için dalgalardan dağlar yığıyor

Hiçbir harita göstermez vuslatın yerini
Kadın artık semaya değil, içine bakar bulur yârini

Anlıyor ki sevgili bedensizdir
Aşığı denize ancak güneşini ve yağmurunu gönderir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623738/kafkaesk-aynanin-kirilisi-barcarole-no-1.html>

Ölüm Siyah mı Beyaz mı? (Elegie)

Ölümün rengi siyah mı beyaz mı kim biliyor?
Kim biliyor esrar perdesi kalkınca encâmı?
Kim biliyor gözler sınırı geçince serencâmı?

Ölüm beyazdır ve kurtuluştur bilgelere
Ama en korkunç acı ve firkattir cahillere
Empedokles boşuna atmadı kendini Etna'da krater
Zenon kendi çekti gitti bu iğrenç diyardan ebede

Unutma ki ölünce uyanacaksın sen de o meçhul beldede

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623739/olum-siyah-mi-beyaz-mi-elegie.html>

Viyana Valsleri

Güneşli sıcak ve parlak havada
Yumuşak ve mücella bayraklar gibi
Dancedip dalgalanıyorlar salonda
Strauss'ın valsleriyle uçuşurlar gibi

Sanki suyun üstünde ahenkle kayıyorlar
Etekler çarkifelek, duygu dolu erkekler
Masmavi gecede kuğu gibi süzülüyorlar
Viyana valsleriyle latif ve pembe geceler

Mavi Tuna, Viyana Tatlıları, Tuna Bakiresi
Peri Masalları, Viyana Kadınları, Öpücük vals
Hepsi neşe, hepsi romanesk, hepsi sanat perisi
Güneyden Güller, Baharın sesi ve İmparator vals

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623740/viyana-valsleri.html>

Meçhul Hastanede Sönen Güneş

Meçhul bir hastanede bir güneş gibi söndüm
Yığınlar tabutumun önünden nehir gibi akıyor

Şimalin buzlu ufuklarında hüznle öldüm
Fırtınanın korkunç ışıkları gözlerime yansıyor

meleklerine benzeyen kapkara bulutlar gördüm
Kurşunî şafaklarda dünyanın rengini soluyor

Uzaklıkları tüllerinden sıyrılıyor, sağıma döndüm
Kaybolmuş Eden Bahçeleri ufukta ışılıyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623741/mechul-hastanede-sonen-gunes.html>

Geçmişin Altın Tozları (Nocturne No.5)

Denizin üstünde parlayan sabah yıldızı
Yorgunum çok, hayat içimden süzülüp gidiyor
Gölgesi güneşin deldiği sis gibi yaldızlı
İçimde uğuldayan zamanın sisi dinmiyor
Mesut anların altın kırıntılarını arıyor
Kül yığınlarının arasında umutla geziyor
Zaman demir ve duvar olmuş ama eriyor
Yolun sonunda yabancı yüzler onu bekliyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623742/gecmisin-altin-tozlari-nocturne-no-5.html>

Gözlerinde Mum Damlaları (Nocturne No.6)

Hayat ağacının dallarında yeşil gölgeler asılı
Bir Gürcü dilberinin afitâbî ışıltısı, güzeller hep kaygılı
Kaybolmuş bir cennetin ışıkları gözlerinde parıldadı
Gözlerinde mum damlaları gibi yaşlar ışıldadı

Neden âh u enîn edersin ey yeşil gecenin zarâfeti
Meğer hapisteymiş ömrünü vakfettiği sevgilisi, budur âfeti
Mahzun olma ey peri, zaman akar durmak bilmez
Ömür bile bitiyor, sevgiler hapslere gömülmez

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623743/gozlerinde-mum-damlalari-nocturne-no-6.html>

Masum GülüŖün Sonesi

Küçüğüün yüzünde bir güneŖ doğuyor
Serin bir rüzgar çıkmıŖ, vahŖi çiçekler uçuŖuyor
Su, ay ve gök çiçeklerde buluŖuyor
Sazlıkların arasında rüzgar flüt çalıyor

Kim paħa biçebilir?
Bir çocuğun o masum ve büyüleyici gülüşüne
O sonu gelmez cıvıltısına, kalkışına ve düşüşüne
Gördüğü her Ŗeyde hayretle gözlerinin büyüüşüne

AkŖamın sihrinde ırmak, orman ve kırlar
Gerçek dıŖı bir görüntü kazanıyorlar
Ormanın ağaçları bu yabancı çocuğu hala hatırlıyorlar

Bu kızıl güneŖ çocuğu hüzne boğuyor
Bir köy çocuğunun lekesiz ruhu
Meçhul bir istikbale yol alıyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623745/masum-gulusun-sonesi.html>

Ölümün Rengi (5.Impromptu)

Ölümün rengi siyahtır derler
Ama siyah diyenler gerçeęi bilmezler
Belki de beyazdır kim bilir
Doęmadan önce ölüydük düşünmezler
Doęumlara asla siyah demezler
Belki doğum siyah, ölüm beyazdır fikretmezler
Doğum beyaz olsa, zorla dışarı çıkarılan çocuk
Acılar ve şaşkınlıklar içinde ağlar mıydı, akletmezler

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623746/olumun-rengi-5-impromptu.html>

Dua Saçan Heykeller Sonesi

Hücum borusu duymuş savaş atları gibi
Ömür ihtirasla koşuyor o meçhul ülkeye
Rüyaların mayasından yoğrulmuş beldeye
Dert tugayının askerleri geçiyor baktım caddeye

Dışarıda derin ve elemli gecenin karnında
Rüzgar, işkencedeki cehennem mahkumu gibi uluyor
Bir fiyordun solgun ve gecesiz yazında
O bitmeyen gündüzlerin cansız ve fersiz ışığı altında

Bir camda erkek bir camda kadın silueti
Sonsuzca böyle kalalım, aramızda donmuş ayak sesleri
Yankılanan gölgeler, gelip geçen insanlığın gölgeleri

Bazı günler havayı buhur râyihâları saracak
Bazen bir heykelin gölgesi, iki yana dualar saçacak
Ve biz gece gündüz çizgilerle dolu camlar, aynı kalacak

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623747/dua-sacan-heykeller-sonesi.html>

Kumrular Bulanık Su Arar (Terzarima)

Başıma gelenler felaket mi saadet mi?
Bilemiyorum Pythagoras'ın sözleri gibi mi?
Fırtınaların kamçılacağı bir ağaç gibiyim

Eski şarkıdaki kumruyu ve hasret kuşunu andırır
Kumru durulmuş suyu içmez, önce ayağıyla bulandırır
Sefil ruhuna benzesin diye, hayatı hüznle karıştırır

Kumrular katıksız bir mutluluk içmezler
Hayat hüznle bulanınca gerçektir bilirler
Yaşam pınarında duru ve saf bir an olmaz, derler

Sen hiç kavuşacağın mutluluğa gülümseyerek öldün mü?

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623748/kumrular-bulanik-su-arar-terzarima.html>

Güneşin Eridiği İrmakta (Terzarima)

Ey elem ve ıstırap, neden seni sevmeyeyim?
Yanakların solgun, dudakların soğuk diye mi?
Boğucu kucanın, insanı taş eden bakışın yüzünden mi?

Sen bütün kadınlardan çok yakıp kavuran dilbersin
Aşkını kazanması zor mağrur güzellerdensin
Kimseden vefa görmedim ama sevdim seni bilirsin

Donmuş bedenini okşayışlarımla ısıttım
Aşkın bahtiyar etti beni, sevdim seni aşığınım
Güneşin perde perde eridiği ırmaktadır ışığım

Sokaklardaki hayal vadilerde, belirsiz kaygılar uyuyor
Bulutların yere bakan yüzleri kararmaya başlıyor
Şu küçük bulutta güleç bir yıldız kalmış ışıyor

Hayata karşı zırhlanın, tutkular ve seylaplarla akıyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623751/gunesin-eridigi-irmakta-terzarima.html>

Avularımızdaki Sonsuzluk Sırrı

Ayışığı ve gözyaşlarıyla dolu bir ses
Karla kaplı durgun sonsuzluklarda mecaliz bir nefes
Dağların bellerini saran mavimtrak sisler
Üzerinde yaşadığı karlar kadar saf gözler
Isıtıcıdır karlara doğan güneş kadar
Durudur çaresizce akan nehirler kadar
Ve melankolik fiyordlar kadar füsunkâr
Mahcuptur aşılmaz dalar kadar, hemen kaçır
Naif ve zariftir baharın gümüş damlaları kadar

Ah Nora, Nora...
Ben hep sende ve seninleyim hep sen kadar

Bak yosun gözlüm göklerden şiir yağıyor
Apollon gönülleri şiirlerle efsunluyor
Bir sonsuzluk sırrı avularımıza düşüyor
Bir tebessümün Hürmüz'ün incilerinden güzel geliyor
Uzak bir Elysium'da bize adanan ülkeyi görüyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623753/avuclarimizdaki-sonsuzluk-sirri.html>

Zuhal Yıldızına Seyahat

-- Sür arabayı gecenin sonsuzluğuna!

Dışarıda koyu renk karaltılar
Solgun birer gerçek olmuşlar
Sesi ninni gibi gelen ak saçlı dalgalar
Mumlar... lambalar... kırık ve sefil hayatlar
Duvarlarda romantik gölgeler yaratırlar

- Sür Tanrının göksel katına!

Palmiyelerde meşum hışırtılar
Ölümün kanat seslerine benziyor, beni arar
Paranın ve gücün hükmettiği yeredir kalabalıklar
Nerde erdemler, hani nerede ar?
Emekçinin sözü geçmeyen yerde
Masum hiçkırıkların duyulmadığı şehirde
Yoksulun insan sayılmadığı beldede
Beklenen ve özlenen adalet ne arar?
Ruhum dizgine vurulmaz, Gorgias'ın süblim nutkuna dalar
Müşteri yıldızını geçtik işte Zuhal yıldızı ve esrar

- Sür meçhul yıldızlar diyarına!

Havada dalga dalga tanrısal nağmeler
Parıldıyor bir bir mimozalar ve menekşeler
Ay yükselmiş, beyaz buğularla gülümser
Yıldızlara fener tutan Grekler gizli kapıyı iteler
Gece ise uyumaz, yıldızlara bekçilik eder
Elbet oyun biter ve perde iner
Gerçek yüzler ve saf gerçekler görünür maskeler düşer
Bu kadınlar Gece'nin Kızları'dır, bize kötülük eder

- Sür Zuhal Yıldızına hemen!

Hermes Trismegistes Zuhal yıldızını işaret ediyor
Sonsuzluk Zuhal'e ulaşanlardadır, diyor
Şakirdi Asklepios; "evet ama sebepler sebebi,
her zaman gizlidir, fani bilinçlere kapalıdır" diyor
Üç kader meleği Moira'lar altın hayat ipliklerini büküyor
"Dünyaya dönüp vadenizi bekleyin" deniyor
Bîtâp, solgun, vurgun ve yorgun:

- Sür milyarlarca salağın şeytani dünyasına!

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623757/zuhal-yildizina-seyahat.html>

Güz Rüyaları Sonesi

Hazan mevsimi ilerliyor, tabiat soluyor
Güneş ânen fe ânen hıçkırıklarla doluyor
Ekim bulutları ve sis kümelerinin altında
Renkler sararıyor, hüzün kalpleri sarıyor

Geceler erken çöküyor gökyüzü donuyor
Gayrı buralardaki gezginler bir bir gidiyor
O huzur ve saadet günlerinin geçip giderken
Yaralı ruhlar müziğin kucağına sığılıyor

Her yerde sararan her ağaçta kızıla çalan
Yapraklar süzülüyor dans ederek yerlere
Islak korular susuyor, ağlıyordu nağmelere

Güz kuşları kanat çırpıyor kederli hülyalarla
Gözlerimde bir damla gözyaşı titriyor pırıltıyla
Petunyaların baygın kokusu yayılıyor ayın şavkıyla

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623758/guz-ruyalari-sonesi.html>

Gözyaşında Saklı İnsan (Terzarima)

Benim hayatım ölümümde, yürümeliyim o köprüde
Ölüm tüm perdeleri yırtacak elbet
Ve tüm sırlar arzı endâm edecek önümde

Yılanın zehri yılanı hayattır insana felaket
Sonluluk varsa sonsuzluk da olmalı elbet
Cahile öğüt verme, nice gözyaşı döker ferâset

Cehalet ve budalalık yırtığı varsa sende
Yama kabul etmez ne yaparsan beyhude
En iyisi kaçmaktır cahilden her yerde

Krallıktan feragat eden kraldır gerçekte
Arzu ve tutkulardan müberrâdır her bilge
Dertsiz insan insan mıdır ki bu zalim yeryüzünde?

Ağlıyorsun, demek ki yaşıyorsun hakikatte

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623759/gozyasinda-sakli-insan-terzarima.html>

Bilgelik Meditasyonları

Bilge, bu fani dünyanın süsü ve gözüdür
Bilgi ise mülk-ü Süleyman'ın mührüdür

Bütün âlem cansız ceset, ilim ise pür candır
Dürr-i beyzâ, meçhule açılan kapı ve canfezâdır

Bilge bahar ve yazdır, halk ise kış ve güz
Halk gece karanlığı, bilge ise nurlu gündüz

Bilge bul ki meçhule giden yol tehlikeli ve korkuludur
O kaçınılmaz yola yalnız çıkma, nice afetlerle doludur

Sırlar açıktır bilgeye, halka ise hayaldir
Bilge hakikatin aynası, bu ise yalnız misaldir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623760/bilgelik-meditasyonlari.html>

Sarkaç ve Çarmih (Zamanın Meddücezrinde)

İnsan bu, tebessümle gözyaşı arasındaki sarkaç
Varlık erimiştir bu bahtsız sarkacın salınışında
Bizden ötesi hep rüya, bizde saklı hep sevda
Haykırışlar ve kımıldayan gölgeler hala orada

Varlığımı sırtımda taşıyorum bir çarmih gibi
Gün ve gece engin deryaların meddücezri gibi
Binlerce zerre baş döndürücü bir kasırga
Hatıralar bir görünüp bir kaybolan düşler gibi

Bedenimde sıkışmış çağlar hayat okyanusu
Gülen bir çift gözle silinir yaşam kaosu
Meçhul bir yüzün çizgileri, kahkaha ve korkular
Gümüş çınlayışlar ve yüzeye çıkan kayalıklar

Asırların biriktirdiği hatıralar titreşiyor
O meçhul nağmelerde, özgür kuşların süzülüşünde
Pencereden gülümseyen mavi bir gök parçası
Perdelerden süzülen ışık hücreme serpiliyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623761/sarkac-ve-carmih-zamanin-medducezrinde.html>

Re Majör Gürcü Kızı Baladı

Hey sazlıklar perisi, kimsin kız sen?
Neden kaçyorsun her dem benden?
Gürcü kızı olduğunu duydum herkesten
Ahu gibi kaçır, melek gibi bakarsın derinden
Yorgunum, beni koşturup durma peşinden

Nerden buldun kız o yeşil gözleri?
O ince beli, değirmi yüzü, kristal teni
Baban pazardan mı aldı o zümrütleri
Yoksa gökten yıldızlar mı düştü geceleri

İşveli bakar, edalı salınır, gönül çalar
Nurdan yapılmıştır o, derler kimileri
Yabani dilberdir, kolay ısınmaz hep saklar
O dillere destan ziynetleri ve eşsiz buseleri

Gürcü güzeli sevdalı, sevdası hapiste
Hüzünlü gözleriyle her hafta görüşte
Aşındırır hep o zincirli ateşten yolları
Yalnızca erkeğini bir kez daha görebilse

Edalı, endamlı, âfet-i devrân melek
Gelecek elbet bir gün sevdiğin erkek
Sen tüm tarâvetinle bekle ufukları gözleyerek
O olgun ve diri vücuduna sarılacak elbet
Bulutların üstünde ikiniz sevişerek

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623762/re-major-gurcu-kizi-baladi.html>

Varlığın ve Yokluğun Buluştuğu Yer

Gün ve gecenin hiç değişmeyen ahenginde
Sefil bir mumun çığ ve solgun ışığı
Rüyalara gömülen ruhumun caddelerinde
Dolaşıyorum bir ben, acı gerçeklerin aşığı

Meçhul bir deniz kenarındayım ve çok uzaklarda
Varlığın yokluğunda ve yokluğun varlığında
Kırılıyor zincirin halkaları deniz fenerinin şavkında
Zaman dalgaların mırıltısıyla derin bir uykuda

Şimdi varlığın ve yokluğun buluştuğu yerdeyim
İşte zaman, başından sonuna seyirdeyim
Kendime bakıyorum, uykudayım, sayıklıyorum
Zincirlere vurulmak yok artık hürüm göklerdeyim

Artık girmek istemiyorum o naçiz bedene
Yine hapisler yine zincirler vurulacak gövdeme
Bırakın uyusun ve çürüsün, olmasın bana hâne
Neylersin ki emir büyük yerden
Bir uyandım ki her yer hapisane

Elbet kurtulurum bir gün Platon'un hücrelerinden
Zaman durmadan koşuyor hayatların son demine
Sonunda kanatlanırım elbet semanın derinliklerine
Hasret biter, vuslat başlar geriye dönmemecesine

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623763/varligin-ve-yoklugun-bulustugu-yer.html>

Varlığımı Unutturan Kadın (Nora'nın Gecesi)

Ben sana vurulmuşum o gece
Ah o iki yosun ışıltıda, o yeşil ve derin sularda
Ne güneşler doğdu, ne yıldızlar kaydı
Ne hazanlar ne hüzünler yaşandı, ne ufuklar sarardı
O buğulu gözlerinde oynayan pırıltılarda
Değirmi yüzüne süzülen damlalarda
Solan çehrende, sararan yanağında
Titreyen dudaklarında yankılanan hıçkırıklarında

Bendim seni yaşayan
Bendim sende yaşayan, sende tutuşup yanan, sende kaybolan
Bendim sana ağlayan
Kimle yaşadın bunca yılı diye sayıklayan
Neredeydin bunca zaman diye sızlanan

Ben sana tutulmuşum o gece
Farkında olmadan, gözlerine dalmadan
Tenine dokunmadan, lepiska saçlarını koklamadan
Zarif belini sarmadan, dudaklarında yanmadan
Bağrıma basmadan, kucagımda sarmadan

Ah Nora, o gece... o gece kapılmışım ben sana
Deniz fenerleri yanmıyordu, hepsi sönüktü o gece
Ama sen yanıyordun kollarımda
Ve aydınlatıyordun geceyi
Hiç unutmamak yıkandığımız o gümüş dereyi
Kiskandırırdın pırıltılı teninde aydedeyi

Ah Gürcüm, kadını, beyaz zambağım
Ben sana yanmışım o gece
Tam o gece... varlığımı unutturduğun anlarda
Unutmuşum dünyayı, kaybolmuşum deryalarda
Bedenlerimiz sarmaş dolaş, mum gibi eriyorduk
Bizziz boynu bükük kalan yataklarda

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623765/varligimi-unutturan-kadin-nora-nin-gecesi.html>

Şairi Ölen Şiirin Figânı

Bir kırık şiirim ben, kimse duymadı
Mısralarımda hiç kimse kaybolmadı
Kelimelerim bu dünyada tanınmadı
Hiçbir yerde hiçbir kimse okumadı

Eski bir defterin solmuş bir yaprağında
Uyuyup kaldım yıllar boyunca
Bir sandığın içinde geceler ve günler
Geçti ara sıra seneler boyunca

Benim şairim ölmüş, artık kimsesizim
Kimsenin haberi yoktur sahipsizim
O halde özgürüm, gönlümce dizilebilirim
Meçhul bir şiirin şiiri olabilirim

Artık hem şair hem şiirim
Kelimelerime nevnizamla hakimim
Tek bir mısraım bile büyüler tüm şairleri
Nice yaşlar süzülür gözlerden seller gibi

Ama şair değil şiir olmaktır beni kanatlandıran
İçten duygularla okunmak ve duyulmak isterim
Yaralı kalplerde mekan, acılı gönüllerde hazan
Dudaklarda terennüm ve sînelerde figân

Katı kalpler bana hor bakar
Duygusuzlar beni incitir, hırpalar
Bir gün bulursanız tozlu bedenimi
Kıymetimi bilin, unutmam ben sevenimi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623766/sairi-olen-siirin-fig-ni.html>

Gecenin Sırları Sonatı

Ah bu geceler, kimi ne tatlı, sevgili ve huzurlu
Kimi kapkara, yıldızsız, aysız, korkularla dolu
Kendi ölümüne ağlamak geliyor içimden
Kimi romanesk gecelerde ağlıyorum gerçekten

Geceyle dolu geceye serpilmiş fenerler
Ardımda düşlerden izler bırakıyorum
Bir başka dünyanın yüreğine süzıldüler
Ayı saran sisli hâlelerde yürüyorum

Bir kesik baş, ayın orağıyla biçilmiş gece
Sarmaşık giysili ağaç dizileriyle o bahçe
Aşkın sarkaçlarına dokunmak hevesiyle
Sürgün kuşları basardı bağrına gönlünce

Gün boyu bir keşmekeşin peşinde yaşamlar
Gece olunca sırlı bir sükûn her yanı kaplar
Yıldızlar manalı göz kırparlar sonsuz varlığıma
Gravürlerde bile gözlerde korkunç şeyler var

Gece oldu mu sırlı aynalar konuşurlar
O kımiltısız bedenlerde ruhlardan haykırışlar
Sisli karanlıkların puslu kalıntılarını
Köpek gibi silkip atıyorum, tınılıyor piyanolar

Ey yorgun ve üzgün yüreğim kederlenme sakın
Senin bedensiz bir bedenim var

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623768/gecenin-sirlari-sonati.html>

Hayretfezâ Mırılıtlar

Ayaklarım göklerde saçlarım yerlerde
Engin bir denizin uğultuları var her yerde
Ağlamadım lakin yaşlı gözlerim yüreğimde
Hevesle can atıyor yaşları süzülmekte

Sükûtun kıyısında yankı olur her düşünce
Zaman, kendi izinde sürükler bizi sessizce
İdrak edemeyeceğini idrak eden idrak etmiştir
Yegâne ulu eser, hayal bile edemeyeceğimizdir
Ezgili mırılıtlar saçan hayatfezâ coşkularla
Bu dünya belli ki hissetmeyenlere aittir

Meçhul düşlerin ipine tutunmuş
Rüyalar beldesinde ilerliyorum
Şimdiki zaman istikbalin prologudur
Varoluş ve zamanın kör labirentleri budur
Elimde fener avuçlarımda sisler yürüyorum

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623769/hayretfez-miriltilar.html>

Karincanın Kaybettiđi Yüzyıllar

Gurûb vakti gün batıyor, çocuk yavaşça dalıyor
Uzaktardan akşam kuşlarının yorgun uykulu sesi geliyor
Hiçbir şeyi duymaz artık çocuk, hiçbir sesi
Sanki çağlar, adeta yüzyıllar geçmiş gibi
Uyanıyor bir an, karınca hala dalı aşamamış
Bir yıldız yağmuru mu bu, yürekler yanmış
Şöminede dalgalı alevler, dilleri sararmış
Bir güney rüzgarı, bir viyola d'amour sesi
Gecenin içinde hülyalı seslerin iniltisi

Başkalarının kötülüğünü ilk kez hisseden çocuk
Emsalsiz bir acı bu, yapayalnız bırakan, buruk
Bütün benliği sarsılmış, topyekûn bir yıkılıştır bu
Akşamın telaşlı sesleriyle yankılanır ufuk

Zifiri gecenin bağrında gittikçe koyulaşır karanlıklar
Sesler... derinleri, tizleri, tınlayanları var
Bir ses olmadıkça yankılanıp dururlar
Düşlerle dolu durgun parçalar, pırıltılı tınlar
Hep gölgelerde gizleniyor esrarlı varlıklar

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623770/karincanin-kaybettigi-yuzyillar.html>

Surrealist Impromptu

Hayallerden bir sessizlik örölmüştür geceleri
Zaman bükölüyor içimde duyuluyor heceleri
Yılmadan gaddarca sayıklayan saatin
Yalnız kendisinin anladığı kırık dökük sözleri
Güneşin ışığında oynaşan toz zerrecikleri
Gölgeler kıınıldıyor ve kaçışıyor, gurûbun sesleri

Günün labirentinde yol bulma demleri
Sarmaşıklı duvara konan kırlangıç sürüleri
Bir kumru bacanın tepesinde dem çekerken
Bütün bu seslerin ninnisine bırakıyor kelimeleri

Öyle dalmış ki gök gürllese duymayacak bir ses
Acayip hülyalarda unutmuş kendini
Silinir çevresinde her şey, herkes, her ses
Silkinip hatırladığında nefisini
Bütün bir ömür yaşamıştır sanki

İşte budur zamanın seyri ve izafiyeti

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623771/surrealist-impromptu.html>

Hüzünlü Vals (Geri Dönmeliyim)

Taşların hakimiyetinden uzak, karalardan ötede
Hür ağaçların boy atabileceği bir yerde
Denizin yakınında yosunların üzerinde
Seninle buluşmaya geliyorum o rüya şehirde

Bekle beni kumda yürümek zordur bilirsin ya
Suyun üzerinde yürüyorum diyorsun bana
Sazlıklarda tüm kıvrımlarınla dans ediyorsun
Tek hatam umutlanmak, bekle beni ne olursun

Kıyı ıssız, dalgalar benimle konuşuyor
Gözlerim seni uzakta, bir kayanın üstünde görüyor
Bütün diğerlerini geride bırakıyor
Bütün düşlerimi içine dolduruyor
İşte elemli ruhum sana geliyor
Meltemler yelkenlerimi şişiriyor
Güneş beni eliyle itiyor
Görüyorum ki hayallerimdeki füsunkâr peri
Martıların bulutu içinde beni bekliyor

Birden düşüyor, çevremde ayaklar görüyorum
Bu kalabalıklar hep aşağı düşüyor bakıyorum
Bağışla beni, yazık ki sana gelemiyorum
Bu sonu gelmez kıyının ucunda
Seni görmeyi ne kadar da umuyordum
Yolumu kaybettim, yola çıktığım yere dönmeliyim
Umutlarımda yürüdüğüm yolu,
Yeniden umutsuz yürümeliyim
Geri dönmeliyim, seni görmeden, tenine değmeden
Çıplaklığını hissetmeden, gözlerini içmeden
Yalnız, ümitsiz, yorgun ve sensiz
Geri dönüyorum, maalesef talihsiz

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623772/huzunlu-vals-geri-donmeliyim.html>

İnsansılar ve Gölgele

Bu sonbahar başka bir hüzün var bende
Ardından bahar gelmez bir kışa yolcuym
Çalınan yıllarım kor gibi yanar yüreğimde
Sonsuzluğa uzanan düşler yoluym

Zamanı hazan, kalbimi hüzün içiyor
Gölgele yurdunda taassup ne vicdanlar biçiyor
Akli gözlerinde bir çağ, insansılar yaşıyor
Sevgi seli kurumuş dereler yoluym

Çoktan ölmüş sözlerin ardında susar heceler
Hezeyanla sayıklamalar, karanlıkta yankılanır kelimeler
Ruhuna yandığım ne varsa sönmüş küller
Târumâr bahçelerde açmayan güller yoluym

Çürüyen umutlara kefen biçer geceler
Göç etmiş kuşların izinde silik hayaller
Bir kıyameti fısıldıyor rüzgarlarda eller
Yalnızlıkla mühürlü dizeler yoluym

Herkes bir kulun bendesi hakikat sürgün
Çürümüş yeminlerde boğuldu her gün
Dekadanlarla doldu hep bugünler ve dün
Zincirlere vurulmuş erdemler yoluym

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623774/insansilar-ve-golgeler.html>

Pastoral Capriccio

Horoz sesleri yankılanır kıyılarda
gölün dalgacıkları kıyıları yalıyor
Küreklerden süzölen damlalar
tatlı şıpırtılarıyla suya dökölüyor
Sazlıklarda kaybolmuş ördek
sudaki yaprak gibi sessizce süzölüyor
Ay ormanların ardında gizlenir
kayık gölgeli suda kayıp gidiyor
Uçuşan sineklerin senfonik uğultusu
yaşlı bir orgun sesini andırıyor
Yazın sarhoş ettiğı çekirgeler
çılgın ve sermest ötüşüyor
Ormanların berrak kubbesi altında
bülbüllerin balatları çınlıyor
Bulutlar toprağı kadar alçalmış
şafağın kızılığı büyölüyor
Sıra sıra dağlar, yamaçlarında bağlar
nehrin yeşil gövdesi kayıp gidiyor
Küçük bir çam ormanı, kale yıkıntıları
suyun yüzünde beliriyor
Dalgasız ve kıvrımsız bir nehir
yüzünde yaldızlı halkacıklar titreşiyor
Irmağın üzerinde dalgalanan sis
ince bir bahar yağmuru yağıyor
Gölün üstünde beyaz bir buğıu titrer
uzak yıldızlar kıvılcımlanıyor
Sularda salınan şefkatli yosunlar
zamanın yaşlı elleri gibi titriyor
Yağmur damlaları nehrin giysisine
değirmi işlemeler çiziyor
Denize kavuşmayı özleyen nehir akıntıyla
titreşerek sürüklenip gidiyor
Toprakta gezinen karıncalar
sessiz bir sabır ayini yapıyor
Kıvrımlı bir patika ötelere uzanır
ayak izleriyle dolu, hikayeler fısıldıyor
Yaprakların üstünde gezinen güneş
altın pullarla suya yansıyor
Akşam usulca tepelerden süzölüyor
sırlı göller aynaya dönüşüyor
Ay usulca yükseliyor yeniden
ormanın karanlığını gümüşe boyuyor

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623776/pastoral-capriccio.html>

Ferdâsız Şairler Mezarlığı

Mezarın karanlığından ilk çıkan bu mısralar
Eskiden bir hicrana ağlarken döktüğüm damlalar
Bedenim mekanik işliyor ama kafam başka yerde
Boynum ki iki dünyayı ayıran kesif bir bulvar

Ölmüş bir kadın yatıyor yerde, solgun bir yüz
Ölüm yüzüne yakışmış sanki ilham verici müz
Şu an nerede, nereye doğdu, ne haledir?
Kim bilir akıbeti, gölgeler ardında yüzümüz

Yeleleri köpük olan ve denizde kaybolan
Yitik atlardan düşmüş süvariler misali
Kendi uçurumlarımızın seyircisiyiz an be an

Mısraları gül kokan kanıyla sulanmadıkça
Asırların mahkemesinde, çağların dalgalarında
Nâmeler ve mısralar şairin kanıyla boyanmadıkça
Nasıl olur şairin ferdâsı, zamanın soluklarında?

Ölünce uyanacaksın kim bilir hangi diyarda
Bilmediğin bir boyutun meçhul ufuklarında
Bavulunu hazır tut sefer bilinmeyene
Son bir piyano tuşesi kalır kulaklarında

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623777/ferd-siz-sairler-mezarligi.html>

Ölüm Yüzüne Yakışmış

Mezarın karanlığından ilk çıkan bu mısralar
Eskiden bir hicrana ağlarken döktüğüm damlalar
Bedenim mekanik işliyor ama kafam başka yerde
Boynum ki iki dünyayı ayıran kesif bir bulvar

Ölmüş bir kadın yatıyor yerde, solgun bir yüz
Ölüm yüzüne yakışmış sanki ilham verici müz
Şu an nerede, nereye doğdu, ne haledir?
Kim bilir akıbeti, gölgeler ardında yüzümüz

Yeleleri köpük olan ve denizde kaybolan
Yitik atlardan düşmüş süvariler misali
Kendi uçurumlarımızın seyircisiyiz an be an

Mısraları gül kokan kaniyle sulanmadıkça
Asırların mahkemesinde, çağların dalgalarında
Nâmeler ve mısralar şairin kaniyle boyanmadıkça
Nasıl olur şairin ferdâsı, zamanın soluklarında?

Ölünce uyanacaksın kim bilir hangi diyarda
Bilmediğin bir boyutun meçhul ufuklarında
Bavulunu hazır tut sefer bilinmeyene
Son bir piyano tuşesi kalır kulaklarında

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623778/olum-yuzune-yakismis.html>

Demokrit ve Heraklit

Her yeni yılı kendimden yapmak için
İtinayla elekten geçirdim
Ama yüklendim ben de yılları
Yürüdü zaman idrake eriştim

Başım döner sanki göklere düşecekmiş gibi
Zevk ile sermest yıldızlarla seviştim

Sükûnetimin içinde birikmiş
Uzun yılların buhranı uyuyor
Varlığın yokluğa seyelânı kadar
Yokluğun varlığa dönüşü de manidar

Ruhunu temaşa için gözlerini kör eden Demokrit
Kalabalıktan ve cahillerden tiksinen Heraklit
Bilgeler aleminde biri ağlar biri güler
Hep o sayıklamalarla doludur düşler

Yolun iki yanında iki solgun ışık çizgisi
Çukurlarda pusu kurmuş cüceler varmış gibi
Müziğin içinde bir suyun dibini görür gibi
Zamanın var olmadığını anlar nihayet hepsi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623788/demokrit-ve-heraklit.html>